

Arrest

nr. 291 973 van 14 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Christophe DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat verzoeker op 12 mei 2023 in België indiende. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Duitse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

*Naam: Y.
Voornaam: L
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Tanar
Nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 18.1 (b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Mijnheer Y.L., geboren in Tanarop 15.03.2004, verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 12.05.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 12.05.2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legt bij dit verzoek geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden daarbij geregistreerd en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Griekenland op 09.02.2020, Roemenië op 04.10.2020 en Duitsland op 12.11.2020.

De betrokkene werd gehoord op 16.06.2023. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaart de betrokkene dat hij alleen reisde naar België. De persoon verklaart dat hij een broer en een zus heeft in België en verder geen familie heeft in Europa.

De betrokkene verklaart tijdens het gehoor dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland op 12.11.2020. De betrokkene verklaart dat hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Verder is de betrokkene niet in het bezit van een verblijfskaart.

De betrokkene verklaart dat hij Afghanistan verliet in de periode van eind 2019 en te voet en met de auto reisde naar Iran, vervolgens reisde hij te voet naar Turkije. Hij kwam illegaal met de auto en te voet het grondgebied van de lidstaten binnenin via Griekenland, aldus zijn verklaring. Hij reisde door met de auto door onbekende landen en vervolgens te voet naar Servië. Vervolgens ging hij met de auto en te voet naar Roemenië en reisde hij door onbekende landen met de vrachtwagen naar Duitsland, waar hij een verzoek om Internationale bescherming indiende op 12.11.2020. Vervolgens reisde hij met de trein naar België waar hij verklaart toe te komen op 11.05.2023.

Op 28.06.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, het verzoek aan de Duitse instanties werd op 03.07.2023 door de Duitse autoriteiten goedgekeurd met toepassing van art.18.(1)b. Uit het akkoord met Duitsland blijkt het gebruik van een alias; L., S. (m), 01.01.2004/unknown, Afghanistan.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat zijn broer met zijn gezin en zijn zus met haar gezin in België verblijven.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens zijn verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zijn familie in België en als hij teruggestuurd wordt, hij zal terugkeren.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat zijn broer en zijn zus in België verblijven. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt, en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De persoon uit verzet naar de overdracht naar Duitsland omwille dat hij een broer en een zus heeft in België. Verder geeft de betrokkene geen specifieke redenen omtrent de opvang noch de procedure in Duitsland. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitse sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel zijn verklaringen over onrespectvolle behandeling zijn onvoldoende concreet en gecontextualiseerd om tot de conclusie te leiden dat betrokkene persoonlijk en in een concrete context het slachtoffer is geweest van systemische tekortkomingen in Duitsland.

De bevoegde instanties van Duitsland stemden op 03.07.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Duitsland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Duitsland onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Duitsland bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller, “Asylum Information Database – Country Report : Duitsland – 2022 update”, laatste update op 31.12.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDADE_2022update.pdf , een

kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet wanneer het verblijfsrecht eindigt, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, wanneer de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. Het AIDA-rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities", pagina 131). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 47), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 18.(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart tijdens het gehoor dat hij last heeft van stress. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt hij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkenen sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de zorgen die de betrokkenen in België ontvangen niet in gelijke mate in Duitsland kunnen worden verstrekt en dat de betrokkenen in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zullen krijgen.

De Duitse autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden of overdracht van gezondheidsgegevens. De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Berlin Brandenburg (BER), Hamburg (HAM). Vervolgens zal de betrokkene zich aanmelden aan het adres ZASt Halberstadt, Friedrich- List-Str. 1a, 38820 Halberstadt.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkenen aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitse autoriteiten.”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“8. Het belang in hoofde van de verzoekende partij – moeilijk te herstellen ernstig nadeel
Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.
Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).*

De verzoekende partij heeft een belang bij de vordering, aangezien zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt.

Zij riskeert immers overgedragen te worden aan Duitsland, land waartegen zij een behandeling strijdig met art.3 EVRM inroept en verstoeken te blijven van de behandeling van haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten.

Dat verzoekster naar aanleiding van haar verhoor op de DVZ nochtans zeer uitdrukkelijk een aantal elementen aangehaald had, waarom zij zich verzette tegen een terugkeer naar Duitsland.

Dat verzoekster desbetreffend naar de uiteenzetting van het middel verwijst, doch hier al kort wenst aan te geven dat zij melding maakte van het feit :

- *Tekortkomingen aan de asielpcedure in Duitsland*
- *Slechte behandeling in Duitsland*
- *Gebrek aan respect voor de mensenrechten in Duitsland*

Dat een terugkeer naar Duitsland waar verzoeker een schending riskeert uit te maken van artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker eveneens een vrees heeft voor refolement aangezien zijn VIB ingediend in Duitsland geen positief resultaat kende, ondanks de situatie in Afghanistan, die algemeen gekend is, en ondanks het feit dat hij in 2019 reeds Afghanistan verliet, zijnde een ogenblik dat hij nog minderjarig was.

Dat verzoeker zijn vormende jaren immers in het Westen doorbracht.

Dat verwestering een werkelijk probleem vormt ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Dat verzoeker bovendien psychisch zeer kwetsbaar is.

Overwegende dat anderzijds de overdracht naar Duitsland eveneens een schending riskeert uit te maken van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker immers aangaf familie in België te hebben, wat hij aangaf als reden om naar België te komen.

Dat verzoeker aangaf dat zowel zijn broer als zijn zuster met hun gezin in België verblijven.

Dat zowel zijn zuster als zijn broer ouder zijn (geboren in 1991 en 1996) dan verzoeker.

Dat er rekening dient gehouden te worden enerzijds met de jonge leeftijd van verzoekende partij, anderzijds de traumatische ervaringen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst en het feit dat hij zich onderweg moederziel alleen bevond.

Dat het feit familieleden te hebben in België hem dan ook een houvast gaf.

Dat hij na zijn aankomst dit familielid ten andere kon contacteren, de banden aanhalen. Dat verzoeker een zekere afhankelijkheid heeft tegenover deze familieleden voor zijn welzijn.

Dat het dan ook om een beschermenswaardige relatie gaat conform artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker wat betreft het MTHEN eveneens verwijst naar de uiteenzettingen verder in dit verzoekschrift naar de schendingen van art.3 en 8 EVRM, waarmee zijn MTHEN verbonden is.

De vernietiging van de bestreden beslissing verschaft bovendien aan de verzoekende partij enig voordeel, in de mate dat zij haar asielaanvraag door de Belgische Staat zal behandeld zien, met de overeenkomstige waarborgen. Dat dit beroep dan ook een nuttig effect kan sorteren.”

en

“9.2 HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De verzoekende partij verwijst hierom naar bovenstaande uiteenzetting (zie zowel belang als de middelen), waaronder de bepalingen van de Dublin III-verordening. Verzoekster wijst op de voorrang en volle werking van het Unierecht.

Verzoekster wijst erop dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt van de gedwongen tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing dat strijdig is met het Unierecht. De voorrang dient gegeven te worden aan het Unierecht, anders zou deze zijn betekenis verliezen indien de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op een formalistische wijze zou worden toegepast (zie arrest nr. 201 238 van 19 maart 2018 in de zaak RvV 217 567 / VIII, pagina 12).

Verzoeker zal in alle omstandigheden niet de mogelijkheid hebben om zijn verzoek tot internationale bescherming behandeld te zien door de Belgische autoriteiten binnen een redelijke termijn.

Integendeel, verzoekende partij zal door de bestreden beslissing wordt verwijderd naar Duitsland en gedwongen worden, ondanks de tekortkomingen (o.a. inzake het verkrijgen van materiële en medische hulp), zijn verzoek tot internationale bescherming door de Duitse autoriteiten te laten behandelen. Hierdoor wordt het bovendien onmogelijk gemaakt dat zijn verzoek tot internationale bescherming wordt onderzocht door de Belgische autoriteiten.

Verzoekende partij wil bovendien opmerken dat haar rechten geschonden werden in Duitsland en dat ingeval van terugkeer opnieuw een schending van artikel 3 EVRM te vrezen valt.

Verzoekende partij kreeg bovendien geen termijn om zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten, ook al vormt dit de algemene regel in artikel 51/4, §4 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij riskeert opnieuw in Duitsland in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, aangehouden te worden, verstoken te blijven van menswaardige opvang, medische verzorging. Dat daarnaast er eveneens een schending van artikel 8 EVRM te vrezen valt, gelet op het feit dat verzoeker in Duitsland de familiale steun waarvan hij in België geniet en waarvan hij afhankelijk is, zal moeten ontberen.

Verzoekende partij werd hierdoor opnieuw reeds van haar vrijheid beroofd. Zij wordt hierom vastgehouden in het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

Verzoekende partij wordt derhalve per direct onderworpen aan een gedwongen uitvoering van de beslissing tot terugleiding naar de grens (en derhalve de afwezigheid van een termijn om zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten).

De opsluiting is eveneens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uitvoering van de verwijderingsmaatregel heeft dan ook een onmiddellijke, negatieve weerslag op de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door verzoekende partij. De beoordeling van de vordering tot nietigverklaring zou te laat komen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

2.2. Verzoeker verbindt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aldus voornamelijk aan de middelen die zijn gesteund op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een onderzoek van deze middelen dringt zich derhalve op.

2.2.1.1. Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker in het tweede middel het volgende:

“De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij niet opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland nu zij van mening is dat dit onderzoek niet op gedegen wijze zal gebeuren.

Dat daarbij immers het risico bestaat dat geen rekening zal gehouden worden met de minderjarige leeftijd van verzoeker bij vertrek in 2019, zijn thans nog steeds jonge leeftijd en zijn bijzondere kwetsbaarheid.

Dat dit niet onderzocht werd door verwerende partij.

Dat minstens vastgesteld moet worden dat geen werkelijk onderzoek gesteld werd naar de motieven van verzoeker om zijn volgend VIB in België in te dienen.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.

Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoekster wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar haar land van herkomst teruggedreven te worden.

Dat verzoekende partij meent dat de verwerende partij onterecht dit risico op refoulement niet gedegen onderzocht.

Dat evenmin zekerheden gevraagd werden aan de Duitse autoriteiten dat verzoekers VIB dat hij in België indiende door de Duitse autoriteiten ten gronde onderzocht zal worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar haar het land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat zij aldaar riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu en wat Duitsland betreft de verwerende partij dient toe te geven dat Duitsland akkoord ging met terugname bij toepassing van artikel 18 meer bepaald 18 (1) b van de Verordening EU nr.604/2013.

Dat de bestreden beslissing niet de minste verduidelijking noch rechtvaardiging noch staving heeft van het feit dat na vastgesteld te hebben dat de Duitse autoriteiten het VIB ingediend in België zullen onderzoeken.

Integendeel, de bestreden beslissing meent dat het aan verzoeker is aan te tonen dat de Duitse autoriteiten dat niet zouden doen.

Dat met andere woorden van verzoekende partij een negatief bewijs verwacht wordt, wat een onmogelijk bewijs is, en dat dit derhalve onredelijk is.

Dat verzoeker niet van de Belgische autoriteiten verwacht dat zij in het kader van hun zorgvuldigheidsplicht zo ver gaan zich ervan te verzekeren dat er een positieve beslissing op zijn aanvraag zou genomen worden door de lidstaat waarnaar hij overgedragen wordt, dat hij meent dat er wel aanleiding is dat de Belgische autoriteiten in het kader van de zorgvuldigheidsplicht nagaan of verzoeker effectief in Duitsland toegang zal hebben tot de asielprocedure naar aanleiding van het in België ingediende VIB.

Dat in casu de verwerende partij zich daarvan niet vergewiste, terwijl dit met een eenvoudige vraag aan haar Duitse tegenhanger en een al even eenvoudig antwoord (ja of nee) opgelost zou kunnen worden.

Dat minstens het proportionaliteitsbeginsel geschonden wordt door zich van deze zorgvuldigheidsverplichting af te maken met een eis tot negatief bewijs in hoofde van verzoeker.

Dat dit besluit niet individueel en concreet nagekeken werd, dat integendeel verwerende partij uitgaat van het feit dat "aangenomen" mag worden dat Duitsland de Conventie van Genève zal respecteren, evenals het non-refoulementsbeginsel en andere internationale verdragen zal respecteren, terwijl uit internationale onderzoeken en met name het AIDA-rapport blijkt dat er nog zeer veel problemen zijn in Duitsland.

Dat minstens moet vastgesteld worden dat de verwerende partij er zich niet van vergewiste dat het VIB van verzoeker tot deze behoorde die effectief heropend zullen worden bij aankomst.

Dat dit een gebrek aan zorgvuldigheid en individueel onderzoek is.

Dat bovendien dit een schending van het non-refoulement beginsel met zich mee riskeert te brengen.

Dat verzoeker dan ook riskeert uitgedreven te worden zonder dat zijn VIB op een normale wijze onderzocht werd.

Dat dit een regelrechte schande is.

Dat dit eveneens een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM.

Dat in de mate dat de basisrechten van de asielzoeker niet gerespecteerd werden/worden in Duitsland zich niet verzekeren van het feit dat verzoekers dossier effectief heropend zal worden, niet anders kan beschouwd worden als een mede-verantwoordelijkheid in hoofde van de Belgische Staat in het lot dat verzoeker beschoren zal zijn in Duitsland en verder in zijn land van herkomst, in casu Afghanistan ingeval van refoulement.

Dat dit annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Dat zelfs indien verzoeker, in de hypothese dat er reeds een beslissing ten gronde genomen werd op zijn asielaanvraag, niet aangehouden zou worden bij aankomst in Duitsland, hij zeker in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen:

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Duitsland net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad zijn problemen tegenover Duitsland uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden op dit punt geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Duitsland uitvoering bevestigd wordt.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Duitsland, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielpcedure en opvangvoorzieningen in Duitsland terwijl het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt. Dat integendeel op pagina 3 van de bestreden beslissing enkel gesteld wordt dat het aan "betrokkene is" om "aannemelijk te maken dat er in Duitsland sprake is van systeem gerelateerde tekortkomingen"... Dat de verwerende partij dan ook in casu duidelijk de verplichting een zorgvuldig onderzoek te doen "doorschuift" naar de verzoekende partij, wat een manifeste schending uitmaakt van haar eigen zorgvuldigheidsverplichting.

Dat wat betreft de effectief verdere behandelingen van het VIB in Duitsland de verwerende partij zich er opnieuw en onterecht mee vergenoegt te verwijzen naar de wettelijke en verdragsrechtelijke verplichtingen in hoofde van de andere verdragsstaat (p.3 e.v.) doch zonder enige concreet en individueel onderzoek, zonder het vragen van enige waarborg.

Dat tenslotte het AIDA verslag van verwerende partij bijbrengt dateert van eind 2022, zijnde van meer dan 6 maanden geleden en dit terwijl er intussen een update tussenkwam in april 2023! Cfr. https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf

Dat uit het AIDA verslag update april 2023 blijkt dat :

1) Er inzake Dublin GEEN specifieke beschermingsmaatregelen gelden voor specifieke groepen :

2.2.1. Individualised guarantees

There is no general policy to require guarantees for vulnerable groups, although the Dublin Unit and local authorities make arrangements for the asylum seekers concerned e.g. to ensure the continuation of dialysis treatments, or to ensure separate accommodation of families in cases of domestic violence.²⁶³ For an analysis of the examination of individualised guarantees and suspension of transfers in relation to specific countries see Suspension of transfers (p.51)

2) Er geen bijzondere waarborgen zijn voor rechtsbijstand door een raadsman in het kader van Dublinprocedures

There are no specific regulations for legal assistance in Dublin procedures; therefore, the information given in relation to the section on Legal assistance applies equally to the Dublin procedure.

It is possible to apply for legal aid for the appeal procedure. However, because of time constraints and because many of these cases are likely to fail the 'merits test', it is unusual for legal aid to be granted, with the possible exception of cases concerning certain Dublin countries such as Italy, Hungary, Bulgaria, in which chances of success have to be rated higher due to the conflicting case law. (p.56)

Dat het onderzoek waarop verwerende partij zich baseerde dan ook niet actueel is.

Dat uit het AIDA verslag eveneens blijkt dat Dublinterugkeerders verre van eenvormig behandeld worden :

2.7. The situation of Dublin returnees

Germany received 3,700 transfers in 2022, compared to 4,274 in 2021, 4,369 in 2020 and 6,087 in 2019. Dublin transfers are usually carried out individually through commercial flights. In 2022, the highest number of incoming requests towards Germany occurred from France, Belgium and the Netherlands.³⁵³ If persons are transferred to Germany based on family unity provisions, upon arrival they are sent to the place where their relatives are staying and local authorities provide them with accommodation and other related reception services. There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.

Dat het AIDA-rapport echter bevestigt dat het mogelijk is dat een Dublinterugkeerder wiens procedure reeds beëindigd werd met een eindbeslissing wel degelijk in "VOORAFGAANDELIJK AAN VERWIJDERINGSDETENTIE" geplaatst wordt.

Dat het risico op refoulement dan ook wel degelijk aangenomen dient te worden en dat er derhalve minstens een onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 EVRM had moeten gebeuren, ingeval van verwijdering naar Duitsland.

Dat bovendien de situatie in Afghanistan dusdanig is dat er een onderscheid dient gemaakt worden tussen redenen voor erkenning als vluchteling en toekenning van subsidiaire bescherming, waar de Conventie van Genève toegepast dient te worden en de risico's op schending van art.3 EVRM waar eveneens de algemene situatie, zowel economisch als humanitair in overweging genomen dient te worden.

Dat in dat verband verwezen dient te worden naar de internationale rapporten waaruit blijkt dat in Afghanistan meer dan 90% van de bevolking in een situatie van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen.

Dat steeds uit het AIDA verslag de Duitse autoriteiten eveneens het in België ingediend verzoek onontvankelijk te verklaren, als onontvankelijk volgend verzoek.

Applications are deemed inadmissible in the following cases:

(...)

The applicant has made a subsequent, 358 or secondary, 359 application (see Subsequent applications p.65)

Dat dit risico niet ondenkbeeldig is blijkt uit de cijfers die het AIDA-verslag geeft voor 2022 :

Subsequent application (after procedure in Germany) : 13,438

Dat uit dezelfde cijfergegevens blijkt dat in 6 gevallen overgegaan werd tot verwijdering VOORALEER een beslissing genomen werd.

Removal before decision : 6

Dat er dan ook wel degelijk sprake is van een risico op refoulement.

Overwegende dat bovendien eveneens vragen kunnen gesteld worden bij de werkelijke toegang tot den asielpprocedure, in de mate dat het in casu om een volgend verzoek gaat, element dat evenmin nagekeken wordt door de verwerende partij.

Dat het AIDA-rapport nochtans verschillende mogelijke problemen aangeeft :

Subsequent applications

The law defines a subsequent application (Folgeantrag) as any claim which is submitted after a previous application has been withdrawn or has been finally rejected.⁵²⁷ In case of a subsequent application the BAMF conducts a preliminary examination on the admissibility of the application. The admissibility test is determined by the requirements for resumption of procedures as listed in the Administrative Procedure Act.⁵²⁸ According to this, a new asylum procedure is only initiated if one of the following applies:

❖ The material or legal situation on which the decision was based has subsequently changed in favour of the applicant;

❖ New evidence is produced which would have resulted in a more favourable decision for the applicant in the earlier procedure; or

❖ There are grounds for resumption of proceedings, for example because of serious errors in the earlier procedure.⁵²⁹

Regarding the first two requirements, the Administrative Court of Sigmaringen (Baden-Württemberg) has referred a question to the CJEU in February 2022 asking if this is compatible with the EU APD, which merely refers to new elements or findings as requirements for subsequent applications, and does not mention whether they would change the decision. The court further requested clarification on the status of new CJEU rulings, which are currently not considered a 'new legal situation' in Germany if the ruling only concerns the interpretation of EU law.⁵³⁰ The Administrative Court of Minden (North Rhine Westphalia) also referred a question to the CJEU as to whether the first and second ground can be

assumed to not be applicable if the applicant has returned to and lived in their country of origin for several years.⁵³¹ No judgement was issued at the time of writing of this report.

A further requirement according to the law is that the applicant was unable, without grave fault on their part, to present the grounds for resumption in earlier proceedings, particular by means of legal remedy. The law also states that the application must be made within 3 months after the applicant has learned of the grounds for resumption of proceedings, ⁵³² however, following an CJEU ruling indicating that such time limits are in violation of the EU APD,⁵³³ the BAMF has declared it will no longer require this in practice.⁵³⁴

Only if these requirements are met, the applicant regains the legal status of asylum seeker and the merits of the case will be examined in a regular asylum procedure (see below for further details). The procedure is the same for third or further applications.

A subsequent application always must be lodged by the applicant; the BAMF does not self-initiate new procedures to grant protection (as opposed to withdrawal procedures, see Cessation and review of protection status).

If the application for international protection was rejected in another EU Member State, Norway or Switzerland (i.e. not in Germany), the application in Germany is called a secondary application (Zweit Antrag). In the case of such a secondary application, the same requirements for changed circumstances, new evidence or errors in the previous procedure apply. In addition, Germany must be responsible to carry out the asylum procedure.⁵³⁵ A CJEU ruling of September 2022 found that applications from persons whose asylum application has previously been rejected in Denmark – which applies the Dublin regulation but not the EU Qualification and Procedures Directives – cannot be considered a secondary application in Germany.⁵³⁶

The legal status of applicants pending the decision on the admissibility of their subsequent application is not expressly regulated by law. It is generally assumed, though, that a removal order has to be suspended until the Federal Office has taken a decision on the commencement of a new asylum procedure. (p.90)

Overwegende dat uit dit AIDA verslag blijkt dat het geenszins zeker is dat het VIB dat door verzoeker in België werd ingediend ook effectief behandeld zal worden in Duitsland, omdat vooreerst klaarblijkelijk verwacht wordt dat verzoeker desondanks zelf een nieuwe aanvraag zal indienen.

Overwegende dat bovendien deze nieuwe aanvraag verzoeker alvast wettelijk niet vrijwaart van refolement, aangezien enkel aangenomen wordt dat een BGV opgeschort wordt in afwachting van een beslissing inzake de nieuwe asielpcedure.

Dat verder het AIDA verslag ook stelt :

Accordingly, the stay of applicants is to be ‘tolerated’ (geduld) until this decision has been rendered.⁵³⁷

For secondary applications, the tolerated status is foreseen by law.⁵³⁸ However, a removal may proceed from the very moment that the Federal Office informs the responsible Foreigners’ Authority that a new asylum procedure will not be initiated. If an enforceable removal order already exists, a new removal order or other notification is not required to enforce removal.⁵³⁹ The applicant may also be detained pending removal until it is decided that a subsequent or secondary asylum procedure is carried out.⁵⁴⁰

The decision on admissibility of a subsequent or secondary application can be carried out without hearing the applicant.⁵⁴¹ Internal BAMF guidelines state that such a hearing only needs to take place when this is considered necessary to decide on the admissibility of the application. An example given is when the applicant has travelled to their country of origin in the meantime and puts forwards an individual persecution.⁵⁴² However, a judgement by the Administrative Court of Berlin of October 2022 found that even though the BAMF has full discretion, there has to be evidence that it actually exercised discretion by considering reasons for or against conducting an interview.⁵⁴³ In a judgement of April 2022, the Administrative Court of Minden (North Rhine Westphalia) found that the BAMF has to conduct a hearing in principle, and has to provide a reasoning when it decided not to.⁵⁴⁴ Because such hearings often do not take place in practice, it is recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation.⁵⁴⁵

If the BAMF decides not to carry out a subsequent procedure, the application is rejected as inadmissible.⁵⁴⁶ Even though in this case the BAMF does not examine the merits of the application, it can pronounce a removal ban subject to national law at this stage.⁵⁴⁷ If the BAMF issues a renewed order to leave the territory with the decision (see above), the period set for ‘voluntary departure’ is seven days, which is also the delay within which an appeal can be filed with the Administrative Court.⁵⁴⁸

The appeal does not have suspensive effect, unless an interim measure is filed and granted to this effect. The delay for requesting interim measures is also seven days.⁵⁴⁹ Where the person was already under the obligation to leave the territory before lodging the secondary application and where no new order to leave is issued, the delay for filing an appeal against the inadmissibility decision is two weeks. However, since the appeal does not have a suspensive effect and since the immigration authority is usually informed of the outcome before the applicant, a request for interim measures should to be filed quickly in order to avoid removal.⁵⁵⁰

There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications. Since the appeal only pertains to the (in)admissibility decision, the court considers whether such decision was made lawfully, but not the merits of the asylum application as such. (p.91)

Dat er zich dan ook ingeval van verzoeker wel degelijk problemen riskeren te stellen ingeval van overdracht aan Duitsland.

Dat immers in Duitsland verzoeker NIET GEHOORD zal worden naar aanleiding van zijn volgend verzoek, dat hij in België indiende, terwijl – zeker nu het in België beperkt bleef tot een Dublin-verhoor – verzoeker niet eens de gelegenheid zal hebben zijn nieuwe elementen uiteen te zetten.

Dat bovendien er geen rechtsbijstand voorzien is bij een volgende asielaanvraag én dat hangende BGV zonder meer uitgevoerd kunnen worden.

Dat in Duitsland klaarblijkelijk desbetreffend geen nieuw onderzoek ex art.3 EVRM gedaan wordt, wat bijzonder schrijnend riskeert te zijn voor verzoeker die afkomstig is uit Afghanistan waar meer dan 90% van de bevolking onder de armoedegrens leeft en het risico op verregaande deprivatie en onmenselijke behandeling dan ook groot is.

Dat hetzelfde kan gesteld worden van de medische voorzieningen, waar verzoeker o.m. nood heeft aan psychische begeleiding, nood die nog zal versterkt worden doordat hij opnieuw van broer en zus gescheiden wordt.

Dat vooreerst en in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent is de toegang tot medische hulp wel degelijk beperkt in Duitsland en dit gedurende de eerste 18 maanden van een VIB, met uitzondering van de “acute gevallen” :

The law restricts health care for asylum seekers during the first 18 months of stay to instances ‘of acute diseases or pain’, in which ‘necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses.’⁸⁸⁸ Furthermore, vaccination and ‘necessary preventive medical check-ups’ shall be provided.⁸⁸⁹ The law further contains a special provision for pregnant women and women who have recently given birth. They are entitled to ‘medical and nursing help and support’, including midwife assistance.⁸⁹⁰ In addition, the law states that further benefits can be granted ‘if they are indispensable in an individual case to secure health’

(...)

The term ‘necessary treatment’ within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. (...) (p.142)

Dat dit met name voor wat betreft psychisch lijden problematisch is.

Specialised treatment for traumatised asylum seekers and victims of torture can be provided by some specialised doctors and therapists and in several specialised institutions (Treatment Centres for Victims of Torture – Behandlungszentren für Folteropfer). Since the number of places in the treatment centres is limited, access to therapies is not always guaranteed. In 2020, access to over 9,720 of applicants was refused, and others had to wait an average of 6,73 months to start treatment. The treatment centres have to cover most of the costs for therapies (96,7%) through donations or other funds since therapies are often not covered by the health and social authorities for asylum seekers.⁹⁰⁴ Large distances between asylum seekers’ places of residence and treatment centres may also render an effective therapy impossible in practice. The Psychosocial Support Centres for Refugees and Victims of Torture (BAFF) criticises that Germany is not meeting its obligations under international law. The BAFF calls for financial stability for psychological support programmes, funding for translation within these programmes and access to regular health insurance cards everywhere in Germany.

Dat er dan ook duidelijk geen individueel onderzoek gebeurde.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij stelt dat de “aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat”.

Dat eveneens opnieuw onterecht van verzoeker een negatief bewijs verwacht wordt, met name dat hij zou aantonen dat dit niet het geval is, terwijl het aan verwerende partij is om zich er individueel van te vergewissen dat verzoeker wel degelijk de nodige zorgen zal krijgen.

Dat het feit dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt evenmin volstaat om te besluiten dat hij geen zorgen zou nodig hebben.

Dat van een normaal zorgvuldige overheid verwacht mag worden dat dit onderzocht wordt vooraleer een beslissing genomen wordt.

Dat verwerende partij de mogelijkheid heeft een medisch of psychologisch onderzoek uit te voeren.

Dat dit in casu niet gedaan werd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang in de medische en psychische situatie van verzoeker aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielpcedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.”

2.2.1.2. Verzoeker hangt in eerste instantie een volledig betoog op, stellende dat de verwerende partij uit het terugvinden van zijn vingerafdrukken in de Eurodac-database niet zonder meer kan afleiden dat hij een VIB heeft ingediend in Duitsland. De Raad kan dit betoog bezwaarlijk ernstig nemen. Immers wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat “*de betrokkene [...] tijdens het gehoor [verklaart] dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland op 12.11.2020*”, en verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwerende partij zijn verklaringen op dit punt verkeerd zou weergeven.

Verzoeker betoogt vervolgens dat bij afwezigheid van een hangend VIB, hij bij overdracht riskeert naar zijn land van herkomst te worden teruggedreven.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gewezen op het volgende:

“De bevoegde instanties van Duitsland stemden op 03.07.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Verzoekers betoog mist dan ook elke grondslag waar hij zonder meer verwijst naar “de afwezigheid van een hangend verzoek”, de risico’s die daaruit zouden volgen en het feit dat naar zijn mening garanties zouden moeten worden gevraagd aan de Duitse instanties.

Waar verzoeker verder in het algemeen van oordeel is dat garanties moeten worden gevraagd aan de Duitse overheid, omdat “uit de internationale onderzoeken en met name het AIDA-rapport blijkt dat er nog zeer veel problemen zijn in Duitsland”, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet blind is geweest voor de kritiek die uit het AIDA-rapport blijkt, maar tot de conclusie is gekomen dat eventuele tekortkomingen niet structureel zijn en dat ze dus niet kunnen leiden tot de conclusie dat niet langer zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dat

door de verwerende partij geen onderzoek zou zijn gedaan kan derhalve niet worden bijgetreden, en het komt dus aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit standpunt niet deugdelijk is. Dat daarbij van verzoeker ten onrechte een negatief bewijs zou worden gevraagd kan niet worden bijgetreden. Immers, uit het verzoekschrift zelf blijkt dat hij in de mogelijkheid is geweest om elementen aan te brengen waarmee hij tracht het standpunt van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker stelt ter zake dat de verwerende partij niet uitgaat van de meest recente update van het AIDA-rapport.

De verwerende partij erkent dat ongelukkigerwijze geen gebruik werd gemaakt van de meest recente update van het AIDA-rapport, maar stelt in haar nota dat de passages die verzoeker citeert ook al in de vorige, door de verwerende partij gehanteerde, versie waren vermeld zodat niet blijkt dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet actueel zou zijn. Wat er ook van zij: de Raad stelt vast dat door verzoeker geciteerde passages hebben in hoofdzaak betrekking op personen die een navolgend VIB indienen. Verzoekers aanvraag in Duitsland is nog hangende, zoals dat hiervoor reeds werd vastgesteld, zodat hij zich niet dienstig op deze informatie kan beroepen. Waar verzoeker erop wijst dat hij in Duitsland niet gehoord zal worden "naar aanleiding van zijn volgend verzoek dat hij in België indiende" toont hij niet aan dat hij eventuele nieuwe elementen die hij in België wenste voor te leggen ter staving van zijn VIB niet zal kunnen voorleggen in het kader van de beoordeling van zijn in Duitsland onbetwistbaar hangende verzoek. Evenmin toont hij aan dat hij, door het indienen van een VIB in België, in Duitsland zal worden beschouwd als zijnde een indiener van een navolgend verzoek. Het weze herhaald dat zijn VIB aldaar nog hangende is hetgeen uiteraard impliceert dat het nog niet tot een eindbeslissing heeft geleid. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten, in weerwil van wat in de bestreden beslissing staat, hem in verwijderingsdetentie zullen plaatsen of hem zullen terugzenden naar zijn land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van zijn asielrelaas en dus evenmin dat er daardoor een reëel risico zou bestaan op een schending van artikel 3 van het EVRM of het non-refoulementbeginsel.

In de mate dat verzoeker verder citeert en stelt dat Dublinterugkeerders niet eenvormig behandeld worden, toont hij daarmee nog niet aan dat dit zou leiden tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegendeel, uit de citaten blijkt "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany". Vrij vertaald blijkt dat er geen gevallen bekend zijn van Dublinterugkeerders die moeilijkheden zouden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de asielprocedure of andere problemen zouden ondervinden nadat zij zijn overgedragen aan Duitsland. Waar verzoeker overigens citeert inzake de rechtsbijstand in Dublinprocedures, blijkt dat dit fragment betrekking heeft op de rechtsbijstand voor personen die door Duitsland worden overgedragen, niet op personen die naar Duitsland worden teruggebracht. Deze informatie heeft dus geen betrekking op verzoekers situatie.

Verzoeker stelt vervolgens dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent, de toegang tot medische hulp in Duitsland beperkt is en dit gedurende de eerste 18 maanden van een VIB, met uitzondering van acute gevallen, en dat dit problematisch is voor wat betreft psychisch lijden.

De verwerende partij heeft ter zake in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"De betrokkene verklaart tijdens het gehoor dat hij last heeft van stress. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt hij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkenen sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de zorgen die de betrokkenen in België ontvangen niet in gelijke mate in Duitsland kunnen worden verstrekt en dat de betrokkenen in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zullen krijgen.”

Verzoeker stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dermate verregaand is dat een onomkeerbare achteruitgang in zijn medische en psychische situatie dient te worden aangetoond. De Raad wijst er evenwel op dat het EHRM heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Verzoeker voert niet aan, noch kan dit redelijkerwijs uit zijn loutere beweringen omtrent zijn psychische toestand of zijn verklaringen omtrent stress worden afgeleid, dat hij in geval van verwijdering naar Duitsland zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij zou moeten worden beschouwd als iemand die als getraumatiseerde asielzoeker of slechtoffer van foltering gespecialiseerde hulp nodig heeft, zodat de door hem geciteerde passage niet dienstig is voor de beoordeling van zijn individuele situatie. Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft om een medisch of psychologisch onderzoek te voeren, toont hij niet aan dat het om een verplichting zou gaan en bovendien brengt hij geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat een onderzoek naar zijn toestand tot een andere beoordeling zou leiden.

Waar verzoeker tot slot nog in het algemeen alludeert op het feit dat hij niet afdoende zou zijn gehoord, en nauwelijks de tijd zou hebben gehad om zijn problemen ten opzichte van Duitsland uiteen te zetten en hem niet de gelegenheid werd gegeven om in detail te treden, kan de Raad alleen maar vaststellen dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de grieven die in het verzoekschrift worden geformuleerd ten opzichte van zijn overdracht naar Duitsland werden onderzocht, en dat hij verder geen concrete elementen bijbrengt. Hij toont derhalve niet aan dat hij elementen had kunnen bijbrengen die wijzen op een niet deugdelijk onderzoek door de verwerende partij enerzijds, en die het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen anderzijds. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft verzoekers argument dat hij werd gehoord op 16 juni 2023 en niet nog eens vlak voor de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan wat er in die tussentijd mogelijk zou kunnen zijn veranderd en op welke wijze dat een invloed zou hebben op de bestreden beslissing. Het belang bij dit middelonderdeel kan derhalve op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

2.2.1.3. Een onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, of een schending van deze bepaling, is niet aangetoond.

2.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, voert verzoeker aan dat hem niet werd gevraagd naar de evolutie van zijn familiale en privésituatie. Hij wijst erop dat hij een broer en zus heeft in België en dat het onterecht is dat de familiale banden van iemand die ver van zijn land van herkomst is, enkel eng bekeken worden. Verzoeker opteerde wel degelijk ook om naar België te komen omdat zijn broer en zus hier verblijven. Gelet op zijn fragiliteit kan dus wel degelijk een band van afhankelijkheid worden aangenomen, zo stelt hij.

2.2.2.2. Het klopt dat, buiten de verwijzing naar de verklaring van verzoeker dat hij een broer en zus heeft die in België verblijven en de vaststelling dat de toepassing van de Dublin III-verordening impliceert dat

een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt, en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de verordening, de verwerende partij geen verder onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Evenwel kan deze vaststelling niet leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Immers wijst Raad erop dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). De loutere bewering van verzoeker dat dergelijke banden van afhankelijkheid zouden moeten worden aangenomen, gelet op zijn fragiliteit, volstaat niet om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

2.2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gesteund op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet ernstig zijn. In de mate dat verzoeker zich op deze schendingen beroept in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, kan dit dus niet worden aangenomen. Eén en ander leidt ook tot de conclusie dat hij niet aannemelijk maakt dat een behandeling van zijn VIB in Duitsland hem zou benadelen ten opzichte van de hypothese waarin zijn VIB in België zou worden onderzocht. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij geen termijn kreeg om zich vrijwillig te melden bij de Duitse autoriteiten, zet hij niet uiteen in welke mate dit als een ernstig nadeel moet worden beschouwd. Wat de opsluiting, tot slot betreft, moet erop worden gewezen dat dit het gevolg is van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats die ten opzichte van verzoeker werd genomen, niet van de thans bestreden beslissing.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M.-C. VERTOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. WIJNANTS